

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 27. septembra 2012¹

Vec C-379/11

**Caves Krier Frères Sàrl
proti
Directeur de l'Administration de l'emploi**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Cour administrative (Luxemburské veľkovojevodstvo)]

„Voľný pohyb pracovníkov — Články 21 ZFEÚ a 45 ZFEÚ — Vnútroštátna právna úprava — Vyplatenie príspevkov na sociálne zabezpečenie členským štátom zamestnávateľom, ktorí prijímajú nezamestnaných pracovníkov starších ako 45 rokov, ktorí sú zaradení do evidencie na príslušných orgánoch v tomto štáte — Obmedzenie — Odôvodnenie“

1. V Luxembursku majú zamestnávateľia, ktorí zamestnávajú nezamestnaných pracovníkov starších ako 45 rokov, nárok na získanie príspevku na podporu zamestnávania.² Podpora je vyplácaná v podobe príspevkov na sociálne zabezpečenie zamestnávateľovi vo vzťahu k prijatému pracovníkovi. Príslušný pracovník však musí byť zaradený do evidencie ako uchádzač o prácu na luxemburskom úrade práce.³ Cour administrative (Odvolací správny súd) (Luxembursko) sa pýta, či takáto podmienka je zlučiteľná s článkami 21 ZFEÚ a 45 ZFEÚ, týkajúcimi sa, okrem iného, práva občanov slobodne sa pohybovať a zdržiavať a voľného pohybu pracovníkov v rámci Európskej únie.

Právna úprava

Právo EÚ

Ustanovenia Zmluvy

2. Podľa článku 21 ZFEÚ má každý občan Únie právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov.

3. Článok 45 ZFEÚ stanovuje:

„1. Zabezpečí sa voľný pohyb pracovníkov v rámci Únie.

2. Voľný pohyb pracovníkov zahŕňa zrušenie akejkoľvek diskriminácie pracovníkov členských štátov na základe štátnej príslušnosti, pokiaľ ide o zamestnanie, odmenu za prácu a ostatné pracovné podmienky.“

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Pozri bod 9 týchto návrhov.

3 — Administration de l'emploi (ďalej len „ADEM“).

4. Odseky 1 a 2 článku 45 ZFEÚ sa týkajú možnosti členských štátov zaviesť obmedzenia odôvodnené verejným poriadkom, verejnou bezpečnosťou a ochranou verejného zdravia, tak ako to stanovuje článok 45 ods. 3.

Nariadenie č. 1408/71

5. Nariadenie č. 1408/71⁴ koordinuje právne predpisy jednotlivých členských štátov, ktoré sa týkajú sociálneho zabezpečenia, s cieľom chrániť práva na sociálne zabezpečenie osôb pohybujúcich sa v rámci EÚ.⁵ Všetci pracovníci vrátane cezhraničných pracovníkov spadajú pod toto nariadenie.⁶ Nariadenie stanovuje, že osoby s bydliskom na území EÚ majú tie isté povinnosti a poberajú tie isté dávky sociálneho zabezpečenia podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu ako štátni príslušníci tohto štátu.⁷ Právna úprava týkajúca sa dávok v nezamestnanosti je zaradená do zoznamu pôsobností upravených nariadením [článok 4 ods. 1 písm. g)]. Tieto dávky sú nielen peňažné, ale zahrňujú aj pomoc pri hľadaní nového zamestnania poskytovanú službami zamestnanosti členského štátu pracovníkom, ktorí samotní musia zostať k dispozícii týmto službám.⁸

6. Ustanovenia hlavy II nariadenia č. 1408/71 („Určenie uplatniteľných právnych predpisov“) predstavujú úplný a jednotný systém kolíznych noriem, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby sa na pracovníkov pohybujúcich sa v rámci Európskej únie vzťahoval systém sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu.⁹ Článok 13 stanovuje:

„1. Pokiaľ v článku 14 c) nie je ustanovené inak, osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s ustanoveniami tejto hlavy.

2. Pokiaľ články 14 až 17 neustanovujú inak:

a) na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu [sa] vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu;

...“

4 — Nariadenie (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva. V čase začatia tohto konania sa uplatňovala verzia obsiahnutá v prílohe A časti I nariadenia Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996, ktoré mení a dopĺňa a aktualizuje nariadenie (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, a nariadenie (EHS) č. 574/72, ktorým sa stanovuje postup na vykonávanie nariadenia (EHS) č. 1408/71 (Ú. v. ES L 28, s. 1; Mím. vyd. 05/003, s. 3). Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, s. 1; Mím. vyd. 05/005, s. 72) zmenilo a nahradilo nariadenie č. 1408/71 od 1. mája 2010, keď nadobudlo účinnosť nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 (Ú. v. EÚ L 284, s. 1). Článok 90 nariadenia č. 883/2004 stanovuje, že nariadenie č. 1408/71 zostáva v platnosti a naďalej má právny účinok na účely niektorých aktov, ktoré nie sú relevantné pre toto konanie.

5 — Pozri prvé a piate odôvodnenie nariadenia č. 1408/71.

6 — Článok 1 písm. b). Cezhraničný pracovník je definovaný v článku 1 písm. b) ako akýkoľvek zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá vykonáva svoje povolanie na území členského štátu a má bydlisko na území iného členského štátu, do ktorého sa vracia spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň.

7 — Článok 3 ods. 1.

8 — Rozsudok z 12. júna 1986, Miethe (1/85, Zb. s. 1837, bod 16).

9 — Rozsudok z 13. marca 1997, Huijbrechts (C-131/95, Zb. s. I-1409, bod 17 a citovaná judikatúra).

7. Kapitola 6 hlavy III obsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa dávok v nezamestnanosti. Článok 71 stanovuje pravidlá, ktoré sa uplatňujú na nezamestnanú osobu, ktorá bola predtým zamestnaná a ktorá mala počas svojho posledného zamestnania bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný štát. Obsahuje rozličné pravidlá podľa toho, či nezamestnaný pracovník je cezhraničný pracovník [článok 71 ods. 1 písm. a)], alebo „pracovník iný ako cezhraničný pracovník“ [článok 71 ods. 1 písm. b)]. Pokiaľ ide o cezhraničných pracovníkov, článok 71 ods. 1 písm. a) stanovuje výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného v článku 13 ods. 2 písm. a). Stanovuje:

„1. Nezamestnaná osoba, ktorá bola predtým zamestnaná a ktorá počas svojho posledného zamestnania mala bydlisko na území iného členského štátu, ako je príslušný štát, poberá dávky v súlade s týmito ustanoveniami:¹⁰

- a) i) Cezhraničný pracovník, ktorý je čiastočne alebo prechodne zamestnaný v podniku, ktorý ho zamestnáva, poberá dávky v súlade s ustanoveniami právnych predpisov príslušného štátu tak, akoby mal bydlisko na území tohto štátu. Tieto dávky poskytuje príslušná inštitúcia.
- ii) Cezhraničný pracovník, ktorý je úplne nezamestnaný, poberá dávky v súlade s ustanoveniami právnych predpisov členského štátu, na území ktorého má bydlisko[,] tak, akoby sa naňho vzťahovali tieto právne predpisy počas posledného zamestnania. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska na svoje náklady.

...“

8. Pracovník, ktorý je „iný ako cezhraničný pracovník“, čiže spadá pod článok 71 ods. 1 písm. b), má na výber: môže požiadať príslušné orgány o dávky v nezamestnanosti v štáte, kde bol naposledy zamestnaný, alebo môže o tieto dávky žiadať v štáte bydliska.¹¹

Vnútroštátna právna úprava

9. Predmetným vnútroštátnym opatrením je článok L.541-1 prvý odsek Code du travail („Zákonník práce“). Tento článok zabezpečuje vyplatenie príspevkov na sociálne zabezpečenie („príspevok na podporu zamestnávania“) za stanovených podmienok:

„Ak zamestnávateľ pôsobiaci v súkromnom sektore prijíma nezamestnaného pracovníka, fond zamestnanosti vyplatí zamestnávateľovi zamestnávateľskú a zamestnaneckú časť príspevku na sociálne zabezpečenie, bez ohľadu na to, či pracovníkovi bola, alebo nebola poskytnutá dávka v nezamestnanosti, pod podmienkou, že dosiahol vek 45 rokov a bol aspoň jeden mesiac vedený v evidencii na [ADEM] ako uchádzač o prácu.“

10. Článok L.541-1 tretí odsek stanovuje, že podmienka zaradenia do evidencie sa neuplatňuje na uchádzačov o prácu starších ako 40 rokov, ktorých sa týka plán podpory zamestnanosti („plán prepúšťania“), ako je definovaný v článku L.513-3 Zákonníka práce.¹²

11. Článok L.622-6(1) stanovuje: „Všetci nezamestnaní, ktorí hľadajú prácu, sú povinní zaradiť sa evidencie ako uchádzači o prácu na [ADEM].“

10 — Príslušný štát znamená členský štát, na ktorého území sa príslušná inštitúcia nachádza [článok 1 písm. q)]. Pojem „inštitúcia“ znamená v súvislosti s každým členským štátom úrad alebo orgán zodpovedný za uplatňovanie všetkých alebo niektorých právnych predpisov. Príslušná inštitúcia znamená, okrem iného, inštitúciu, v ktorej je dotknutá osoba poistená v čase žiadosti o dávku.

11 — Pozri napríklad rozsudok z 29. júna 1995, van Gestel (C-454/93, Zb. s. I-1707, s. 23).

12 — Článok L.513-1 Zákonníka práce vyžaduje, aby sociálni partneri vypracovali plán prepúšťania, podľa ktorého podnik prepustí päť a viac osôb naraz.

Skutkový stav, konanie a prejudiciálna otázka

12. Pani Krier sa narodila 30. júla 1955 a je luxemburskou štátnou príslušníčkou žijúcou so svojou rodinou v Nemecku. Dňa 1. mája 2008 uzatvorila luxemburská spoločnosť Caves Krier Frères Sàrl (ďalej len „spoločnosť Caves Krier“) s pani Krierovou, ktorá mala v tom čase 52 rokov, pracovnú zmluvu na dobu neurčitú. Pani Krier pracovala celý čas v Luxembursku, hoci bezprostredne pred začiatkom práce pre spoločnosť Caves Krier bola nezamestnaná na základe rozhodnutia jej predchádzajúceho zamestnávateľa o skončení pracovného pomeru. Počas tohto obdobia bola vedená v evidencii na nemeckých úradoch ako nezamestnaná a poberala dávky v nezamestnanosti v krajine svojho bydliska.

13. Dňa 2. septembra 2008 podala spoločnosť Caves Krier na ADEM-e žiadosť o príspevok na podporu zamestnávania na základe jej rozhodnutia zamestnať pani Krierovú. Rozhodnutím zo 4. septembra 2008 directeur de l'ADEM zamietol túto žiadosť z dôvodu, že pani Krier nebola zaradená do evidencie ako uchádzačka o prácu na ADEM-e, ako to vyžaduje dotknuté vnútroštátne opatrenie. Návrhom podaným na Tribunal administratif 11. januára 2010 spoločnosť Caves Krier podala žalobu smerujúcu k zrušeniu uvedeného rozhodnutia.

14. Rozsudkom zo 14. júla 2010 Tribunal administratif zamietol žalobu spoločnosti Caves Krier. Rozhodol, že situácia nezamestnanej osoby, ktorá má bydlisko v Luxembursku a môže sa zaradiť do evidencie ako nezamestnaná na ADEM-e, nie je porovnateľná so situáciou nezamestnanej osoby, ktorá, ak nemá bydlisko v Luxembursku, nemôže sa zaradiť do evidencie na ADEM-e, ale musí sa zaradiť do evidencie na úrade práce v mieste svojho bydliska.

15. Dňa 12. augusta 2010 sa spoločnosť Caves Krier proti tomuto rozsudku odvolala na Cour administrative.

16. Tento súd zastáva názor, že otázka právnej úpravy EÚ vzniká, pokiaľ ide o podmienky vyplatenia príspevku na podporu zamestnávania podľa predmetného vnútroštátneho opatrenia a predovšetkým pokiaľ ide o podmienky zaradenia do evidencie.¹³ Súd rozhodol, že „je nesporné, že jedine osoby s bydliskom na území Luxemburska môžu byť zaradené do evidencie na ADEM-e, zatiaľ čo nezamestnaným osobám, ktoré na tomto území bydlisko nemajú, sa táto možnosť nepriznáva, takže pomoc je v skutočnosti určená zamestnávateľom, ktorí zamestnávajú nezamestnané osoby s bydliskom na území Luxemburska“.

17. Vnútroštátny súd poznamenáva, že keďže štát nie je v konaní pred ním zastúpený, nemá možnosť preukázať, či obmedzenie týkajúce sa bydliska bolo založené na objektívnych dôvodoch všeobecného záujmu, ktoré sú nezávislé od štátnej príslušnosti dotknutých osôb, a či bolo primerané cieľu, ktorý predmetné vnútroštátne právo legitímne sleduje. Vnútroštátny súd zastáva názor, že nemôže z úradnej moci tieto opatrenia odôvodniť. Rozhodol sa preto konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku:

„Je článok L.541-1 prvý odsek luxemburského Zákonníka práce v rozsahu, v akom zamestnávateľom pôsobiacim v súkromnom sektore priznáva právo na vyplatenie príspevkov na sociálne zabezpečenie, zamestnávateľskú a zamestnaneckú časť nezamestnaným osobám starším ako 45 rokov prijatým do zamestnania, bez ohľadu na to, či týmto osobám bola, alebo nebola poskytnutá náhrada, pod podmienkou, že nezamestnané osoby sú najmenej jeden mesiac vedené v evidencii ako uchádzači o prácu na [ADEM], zatiaľ čo toto opatrenie sa neuplatní v prípade zamestnávateľov, ktorí zamestnávajú nezamestnané osoby, ktoré sa zaradili do evidencie ako uchádzači o prácu na príslušnom úrade v zahraničí, zlučiteľný s právom Únie, a najmä s článkami 21 [ZFEÚ] a 45 [ZFEÚ]?“

13 — Pred podaním tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania si Cour administrative vyžiadala a získala od Cour constitutionelle rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, pokiaľ ide o zlučiteľnosť predmetného vnútroštátneho opatrenia s článkom 10a ods. 1 luxemburskej ústavy.

18. Písomné pripomienky predložili spoločnosť Caves Krier, vlády Luxemburska, Českej republiky, Rakúska a Poľska, ako aj Komisia.

19. Spoločnosť Caves Krier, Luxembursko, Česká republika a Komisia predniesli svoje vyjadrenia na pojednávaní, ktoré sa konalo 21. júna 2012.

Posúdenie

Úvodné poznámky

20. Rakúsko tvrdí, že otázka vnútroštátneho súdu je neprípustná z nasledujúcich dôvodov. Po prvé návrh na začatie prejudiciálneho konania je nejasný v tom rozsahu, že podrobne neuvádza, či predmetné vnútroštátne opatrenie zavádza podmienku bydliska alebo požiadavku zaradenia do evidencie. Rakúsko preto tvrdí, že vnútroštátny súd nedefinoval skutkový a právny rámec otázky v rozsahu, aký by umožnil Súdnemu dvoru poskytnúť užitočnú odpoveď.¹⁴ Po druhé vnútroštátny súd odkazuje na skutočnosť, že požiadavka zaradenia do evidencie sa neuplatňuje na pracovníkov, ktorí boli prepustení na základe plánu prepúšťania.¹⁵ Vnútroštátny súd napriek tomu neuviedol príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Po tretie Rakúsko – podporované v týchto vyjadreniach Českou republikou – tvrdí, že otázka položená vnútroštátnym súdom je hypotetická v tom rozsahu, že predmetné vnútroštátne opatrenie v skutočnosti nebráni pani Krierovej vykonávať jej právo na voľný pohyb a získať zamestnanie v Luxembursku.

21. Zastávam názor, že otázka je prípustná.

22. Po prvé zastávam názor, že vnútroštátny súd vymedzil základné prvky vnútroštátneho právneho kontextu a pôvod sporu na vnútroštátnej úrovni dostatočne jasne na to, aby umožnil Súdnemu dvoru rozhodnúť a preskúmať prejudiciálnu otázku. Navyše účastníci konania sa vo svojich pripomienkach mohli venovať otázkam, ktoré vznikli, a vyjadriť sa k nim. Zastávam preto názor, že Súdny dvor môže rozhodnúť o položenej otázke.

23. Po druhé je nesporné, že pani Krier bola zamestnankyňou, ktorú prepustili na základe sociálneho plánu a z tohto dôvodu bola oslobodená od povinnosti zaradiť sa do evidencie v zmysle článku L.541-1 tretieho odseku Zákonníka práce. Preto nie je potrebné skúmať, či takéto rozhodnutie je vylúčené podľa článkov 21 ZFEÚ alebo 45 ZFEÚ.

24. Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, že otázka položená vnútroštátnym súdom je hypotetická, treba vziať do úvahy nasledujúce skutočnosti.

25. Je nesporné, že pani Krier je cezhraničná pracovníčka a že je oprávnená uplatňovať svoje práva na slobodu pohybu podľa článku 45 ZFEÚ. Pani Krier vykonala tieto práva tým, že si vybrala bydlisko mimo Luxemburska, krajiny svojho pôvodu, aj keď pracuje v Luxembursku.

26. Je ustálenou judikatúrou, že vnútroštátne ustanovenia, ktoré pracovníkom, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členského štátu, bránia alebo ich odrádzajú opustiť ich štát pôvodu na účely výkonu ich práva na voľný pohyb, sú prekážkami výkonu tohto práva aj vtedy, ak sa uplatňujú nezávisle od štátnej príslušnosti týchto pracovníkov.¹⁶

14 — Rakúsko odkazuje na rozsudok z 23. marca 2006, Enirisorse (C-237/04, Zb. s. I-2843, body 17 až 19).

15 — Pozri bod 10 týchto návrhov.

16 — Rozsudok zo 16. marca 2010, Olympique Lyonnais (C-325/33, Zb. s. I-2177, bod 34 a citovaná judikatúra).

27. Pri preskúmaní otázky vnútroštátneho súdu je preto nutné posúdiť, či je pani Krier v nevýhode, lebo býva v Nemecku, a preto sa nemôže zaradiť do evidencie na ADEM-e. Z dôvodu postavenia pani Krierovej nie je jej zamestnávateľ, spoločnosť Caves Krier, schopná získať príspevok na podporu zamestnávania v súvislosti s jej rozhodnutím prijať ju do zamestnania.

28. Súdny dvor rozhodol, že na to, aby bolo právo pracovníkov byť prijatý do zamestnania a vykonávať toto zamestnanie účinné a užitočné, musí byť nevyhnutne doplnené právom zamestnávateľa prijať týchto pracovníkov do zamestnania v súlade s pravidlami v oblasti voľného pohybu pracovníkov.¹⁷

29. V tomto zmysle nezastávam názor, že otázka vnútroštátneho súdu je hypotetická. Je potrebné zvážiť, či spoločnosť Caves Krier ako zamestnávateľ pani Krierovej je v nevýhode, pretože jej bolo odopreté vyplatenie príspevku na podporu zamestnávania po tom, ako zamestnala pani Krierovú. Toto nie je hypotetická otázka; viedla k vzniku skutočného sporu na vnútroštátnej úrovni, ktorý si vyžaduje riešenie. Navyše sporná otázka sa týka práv pani Krierovej ako cezhraničnej pracovníčky mať bydlisko v jednom členskom štáte a zároveň pracovať v inom. Otázkou je, či predmetné vnútroštátne opatrenie predstavuje prekážku vo výkone týchto práv, ktorá stavia osobu, akou je pani Krier, do nevýhody.¹⁸

30. Nakoniec podľa mňa je nutné navrhnúť, aby sa rozhodlo len o výklade článku 45 ZFEÚ. Článok 21 ZFEÚ obsahuje právo každého občana Európskej únie voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov. Osobitne je to vyjadrené v článku 45 ZFEÚ v súvislosti s voľným pohybom pracovníkov. Vzhľadom na to, že konanie vo veci samej spadá do pôsobnosti posledného uvedeného ustanovenia, zdá sa mi byť zbytočné samostatne rozhodovať o výklade článku 21 ZFEÚ.¹⁹

Existencia obmedzenia voľného pohybu pracovníkov

Povaha predmetného obmedzenia

31. Vnútroštátny súd vo svojej otázke podmieňuje poskytnutie príspevku na podporu zamestnávania tým, aby nezamestnané osoby, ktoré boli zamestnané, boli vedené v evidencii ako uchádzači o prácu na príslušnom úrade ADEM-u. Ďalej uvádza, že „je nesporné, že jedine osoby s bydliskom na území Luxemburska môžu byť na tomto úrade zaradené do evidencie, zatiaľ čo nezamestnaným osobám, ktoré na tomto území bydlisko nemajú, sa táto možnosť nepriznáva, takže pomoc je v skutočnosti určená zamestnávateľom, ktorí zamestnávajú nezamestnané osoby s bydliskom na území Luxemburska“.

32. Luxembursko spochybňuje výklad vnútroštátneho súdu týkajúci sa dotknutého vnútroštátneho opatrenia. Tvrdí, že zaradenie do evidencie na ADEM-e sa neobmedzuje iba na zamestnancov, ktorí majú bydlisko v Luxembursku. Navyše Luxembursko tvrdí, že všetci občania EÚ majú nárok zaradiť sa do evidencie na ADEM-e. Uvádza, že neexistuje žiadna požiadavka štátnej príslušnosti, ktorá by sa uplatňovala na zaradenie sa do evidencie. Nezamestnaný pracovník, ako napríklad pani Krier, ktorý žije v Nemecku a ako nezamestnaný je vedený v evidencii, čiže poberá dávky v nezamestnanosti v Nemecku, sa môže prihlásiť aj na ADEM v Luxembursku ako uchádzač o prácu v tomto štáte. Luxembursko preto tvrdí, že neexistuje obmedzenie podľa článku 45 ZFEÚ.

33. Spoločnosť Caves Krier a Komisia sa zhodujú s výkladom vnútroštátneho súdu a zastávajú názor, že účinkom predmetného vnútroštátneho opatrenia je zaviesť požiadavku bydliska na účely zápisu na ADEM.

17 — Rozsudok z 11. januára 2007, Innovative Technology Center (C-208/05, Zb. s. I-181, bod 23).

18 — Pozri body 37 a 39 týchto návrhov.

19 — Innovative Technology Center, už citovaný v poznámke pod čiarou 17, body 36 až 65 a citovaná judikatúra.

34. Predmetné vnútroštátne opatrenie neuvádza žiadnu takúto požiadavku bydliska. Všimla som si však, že tri stupne súdu v Luxembursku²⁰ vykladali toto opatrenie na základe, že táto požiadavka bydliska sa v skutočnosti uplatňuje.

35. Pokiaľ ide o výklad ustanovení vnútroštátneho práva, Súdny dvor sa v zásade musí oprieť o posúdenie vnútroštátneho súdu. Je ustálenou judikatúrou, že Súdny dvor nemá právomoc vykladať vnútroštátne právo členského štátu.²¹ V prejudiciálnom konaní je funkcia Súdneho dvora a vnútroštátneho súdu zreteľne odlišná a je výlučne úlohou neskôr uvedeného, aby vykladal vnútroštátne právne predpisy.²²

36. Domnievam sa preto, že akékoľvek posúdenie, či článok 45 ZFEÚ vylučuje požiadavku predchádzajúceho zaradenia do evidencie ako uchádzača o prácu, ak takéto zaradenie do evidencie je podmienkou získania príspevku na podporu zamestnávania pre potenciálneho zamestnávateľa, musí byť založené na predmetnom vnútroštátnom opatrení tak, ako ho vykladá vnútroštátny súd – teda tak, že zahŕňa požiadavku bydliska.

Požiadavka bydliska

37. V rozsahu, v akom je na účely predmetného vnútroštátneho opatrenia bydlisko v Luxembursku podmienkou zaradenia do evidencie na ADEM-e a zaradenie do evidencie na ADEM-e je podmienkou získania príspevku na zamestnávanie, luxemburský zamestnávateľ, ktorý chce zamestnať nezamestnaného pracovníka staršieho ako 45 rokov, pravdepodobnejšie zamestná radšej pracovníka s bydliskom v Luxembursku, na ktorého obvykle získa príspevok,²³ než cezhraničného pracovníka, na ktorého príspevok obvykle nezíska.

38. Je pravdepodobne zložitejšie pre nezamestnaného pracovníka staršieho ako 45 rokov s bydliskom mimo Luxemburska získať prácu v tomto štáte. Táto podmienka zrejme odrádza takéto osoby od toho, aby odišli bývať do susedného štátu.

39. Zastávam preto názor, že požiadavka bydliska, ako je uvedená v konaní vo veci samej, predstavuje obmedzenie voľného pohybu pracovníkov v rámci Európskej únie zaručeného článkom 45 ZFEÚ.

40. Vnútroštátny súd žiada o usmernenie, či požiadavka bydliska môže byť napriek tomu odôvodnená. Zdôrazňuje, že luxemburská vláda, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej, nemala možnosť uviesť, či takáto prekážka je odôvodnená na účely článku 45 ZFEÚ, a že on sám nemôže predložiť odôvodnenie *ex offio*.

41. Je ustálenou judikatúrou, že opatrenie, ktoré predstavuje prekážku voľného pohybu pracovníkov, môže byť prijaté iba v tom prípade, ak sleduje legitímny cieľ zlučiteľný so Zmluvou a je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. V takom prípade je však ešte potrebné, aby uplatnenie takého opatrenia zabezpečilo uskutočnenie predmetného cieľa a nešlo nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.²⁴

20 — Pri posudzovaní prejudiciálnej otázky na to odkázali Tribunal administratif, Cour constitutionnelle (pozri poznámku pod čiarou 13) a vnútroštátny súd (Cour administrative). Dodávam, že takmer všetky verejne dostupné informácie na stránke ADEM-u uvádzajú tento názor (pozri www.adem.public.lu/demandeur/placement/index.html).

21 — Rozsudok zo 17. marca 2011, Naftiliaki Etaireia Thasou a Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-128/10 a C-129/10, Zb. s. I-1885, bod 40 a citovaná judikatúra).

22 — Rozsudok zo 17. júla 2008, Coporación Dermoestética (C-500/06, Zb. s. I-5785, bod 21).

23 — Článok L.622-6 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý sa uplatňuje na všetky osoby s bydliskom v Luxembursku, stanovuje povinnosť, aby nezamestnaná osoba, ktorá je uchádzačom o zamestnanie, bola zaradená do evidencie na ADEM-e (pozri bod 11).

24 — Rozsudok Olympique Lyonnais, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 38 a citovaná judikatúra.

42. Je preto úlohou členského štátu, ktorého orgány prijímajú opatrenie odchyľujúce sa od základnej slobody, aby preukázal, že toto opatrenie je primerané na zabezpečenie dosiahnutia sledovaného cieľa a že neprekračuje rámec toho, čo je potrebné na jeho dosiahnutie. Dôvody, na ktoré sa môže členský štát odvolávať, musia byť podložené analýzou spôsobilosti a primeranosti opatrenia prijatého týmto štátom, ako aj konkrétnymi dôkazmi podporujúcimi jeho argumentáciu.²⁵

43. V prejudiciálnom konaní (na rozdiel od konania o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ) je úlohou vnútroštátneho súdu, nie Súdneho dvora, aby určil, či predmetné vnútroštátne opatrenie je odôvodnené.²⁶ Úlohou Súdneho dvora je poskytnúť radu vnútroštátnemu súdu. Je to však osobitne zložitá, ak opis skutkového a právneho rámca nie je v určitých ohľadoch úplný (aj keď nie v takom rozsahu, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania neprípustný²⁷), čo bráni Súdnu dvoru, aby na položené otázky odpovedal s takou presnosťou, akú si želá. Súdny dvor preto môže vynechať niektoré aspekty.²⁸

44. Pred začatím pojednávania Súdny dvor vyzval Luxembursko, aby sa venovalo otázke odôvodnenia, ktorá nebola obsiahnutá v jeho písomných pripomienkach. Na základe ďalšej výslovnej žiadosti (vyjadrenej na pojednávaní) o súčinnosť vo veci odôvodnenia Luxembursko odmietlo v tejto súvislosti predložiť akékoľvek vyjadrenia.

45. Vzhľadom na to, že neexistujú žiadne informácie o tom, či podmienka bydliska, ktorá je predmetom konania, sleduje legitímny cieľ, zastávam názor, že Súdny dvor nie je v postavení poskytnúť akúkoľvek radu týkajúcu sa primeranosti vo vzťahu k dosiahnutiu tohto cieľa. Pri skúmaní tejto otázky vnútroštátnym súdom môžu byť napriek tomu užitočné nasledujúce poznámky.

46. Pokiaľ je bydlisko absolútnou podmienkou zaradenia do evidencie, nutne vedie k tomu, že bráni osobe v postavení pani Krierovej, aby sa mohla zaevidovať na príslušných úradoch. V dôsledku toho zamestnávateľ, ktorý zamestnáva takúto osobu, je automaticky vylúčený z nároku na získanie príspevku na podporu zamestnávania. Podmienka bydliska, ako je opísaná vnútroštátnym súdom, tak má taký ďalekosiahly účinok, že je nepravdepodobné, aby bola primeraná, aj keď príslušné vnútroštátne orgány sú schopné preukázať, že sleduje legitímny cieľ.²⁹

47. Zastávam preto názor, že takáto podmienka bydliska je v rozpore s článkom 45 ZFEÚ v tom rozsahu, že určuje, či príspevok na podporu zamestnávania bude, alebo nebude môcť využiť potenciálny zamestnávateľ nezamestnanej osoby staršej ako 45 rokov, na ktorú sa táto podmienka vzťahuje.

Požiadavka zaradenia do evidencie

48. V rozsahu, v akom vnútroštátny súd žiada o usmernenie týkajúce sa otázky, či podmienka *bydliska* na účely *zaradenia do evidencie* je v rozpore s článkom 45 ZFEÚ, nie je potrebné posúdiť, či jednoduchá požiadavka zaradenia do evidencie je sama osebe prekážkou. Vzhľadom na to, že Luxembursko trvá na tom, že predmetné vnútroštátne opatrenie neukladá podmienku bydliska, a vzhľadom na to, že členské štáty, ktoré predložili vyjadrenia, preskúmali toto opatrenie, ako by išlo o jednoduchú podmienku zaradenia do evidencie, musím toto stanovisko podporne zvážiť.

25 — Rozsudok z 13. apríla 2010, Bressol a Chaverot (C-73/08, Zb. s. I-2735, bod 71). Pozri tiež rozsudok zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko (C-542/09, bod 81).

26 — Bressol a Chaverot, už citovaný v poznámke pod čiarou 25, bod 74.

27 — Pozri bod 22 týchto návrhov.

28 — Pozri tiež rozsudok z 30. marca 2000, Jämställdhetsombudsmannen (C-236/98, Zb. s. I-2189, bod 34).

29 — Pozri napríklad rozsudok z 11. júla 2002, D'Hoop (C-224/98, Zb. s. I-6191, bod 39).

49. Nariadenie č. 1408/71 nie je osobitné. Príspevok na podporu zamestnávania nie je dávkou sociálneho zabezpečenia, ktoré patrí do pôsobnosti tohto opatrenia. Navyše žiadosť pani Krierovej o dávky v nezamestnanosti nie je predmetom konania vo veci samej. Rakúsko však tvrdí, že nariadenie č. 1408/71 stanovuje referenčné kritérium na posudzovanie sociálnej výhody, v tomto prípade príspevku na podporu zamestnávania.³⁰ Poľsko tvrdí, že keďže pani Krier je cezhraničnou pracovníčkou, z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa článku 71 nariadenia č. 1408/71, najmä z rozsudku *Miethe*³¹ vyplýva, že má právo vybrať si, či sa zaradiť do evidencie na účely dávok v nezamestnanosti v Nemecku, v štáte jej bydliska, alebo v Luxembursku, v štáte jej posledného zamestnania. Vzhľadom na to, že sa rozhodla zaradiť do evidencie vo svojom štáte bydliska radšej než v Luxembursku, jej nesplnenie podmienky zaradiť sa evidencie obsiahnutej v predmetnom vnútroštátnom opatrení vyplýva z jej osobnej voľby, a nie zo samotného opatrenia. Komisia tvrdí, že pani Krier je na základe nariadenia č. 1408/71 oprávnená zaradiť sa do evidencie tak v Nemecku, ako aj v Luxembursku, ale že jej je v tom zabránené v zmysle predmetného vnútroštátneho opatrenia.

50. Vo všeobecnosti platí, že zaradenie do evidencie na ADEM-e okrem iného znamená, že dotknutá osoba si hľadá zamestnanie, je ochotná prijať ponuky zamestnania a je oprávnená využiť služby sprostredkované ADEM-om. Ak je osoba oprávnená, zaradenie do evidencie môže viesť aj k vyplácaniu dávok v nezamestnanosti od ADEM-u. Zaradiť sa do evidencie je však umožnené osobám bez ohľadu na to, či im ADEM vypláca aj dávky v nezamestnanosti.

51. Článok 13 ods. 2 nariadenia č. 1408/71 stanovuje vnútroštátne právne predpisy uplatniteľné na žiadosť pracovníka o dávky v nezamestnanosti.³² Nestanovuje však podmienky vzniku práva alebo povinnosti účasti na systéme sociálneho zabezpečenia.³³ Vo všeobecnosti platí, že príslušným štátom vo vzťahu k dávkam v nezamestnanosti je štát, v ktorom bola nezamestnaná osoba naposledy zamestnaná.³⁴ V zásade je to členský štát, ktorý je zodpovedný za vyplácanie týchto dávok a za poskytovanie doplnkových nepeňažných výhod, akou je napríklad pomoc pri hľadaní nového zamestnania.

52. Článok 71 ods. 1 písm. a) však stanovuje výnimku z tejto zásady, pokiaľ ide o cezhraničných pracovníkov. Z článku 71 ods. 1 písm. a) ii) vyplýva, že cezhraničný pracovník, ktorý je nezamestnaný, nemá nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, kde bol naposledy zamestnaný, aj keď tam platil príspevky, je však oprávnený žiadať o dávky členský štát, v ktorom má bydlisko.³⁵

53. Súdny dvor v rozsudku *Miethe* ďalej rozhodol, že pracovník, na ktorého sa uplatňuje článok 71 ods. 1 písm. a) ii), môže byť vo výnimočných prípadoch považovaný aj za „pracovníka iného ako cezhraničného pracovníka“, ak má veľmi silné väzby so štátom posledného zamestnania, a môže tak spadať do pôsobnosti článku 71 ods. 1 písm. b). Takýto pracovník sa môže rozhodnúť, že bude poberať podporu v nezamestnanosti radšej od členského štátu posledného zamestnania než od členského štátu bydliska.³⁶

30 — Rakúsko a Komisia odkazujú vo svojich písomných pripomienkach na ustanovenia nariadenia č. 883/2004. Vzhľadom na to, že toto nariadenie nebolo platné v relevantnom čase (pozri poznámku pod čiarou 4), v týchto návrhoch som odkázala skôr na nariadenie č. 1408/71.

31 — Pozri poznámku pod čiarou 8.

32 — Pozri bod 6 týchto návrhov.

33 — Rozsudok *Huijbrechts*, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 17 a citovaná judikatúra.

34 — Tamže, bod 21 a citovaná judikatúra.

35 — Rozsudok *Miethe*, už citovaný v poznámke pod čiarou 8, body 9 až 11. Tieto body jasne rozlišujú medzi pracovníkmi *inými* ako cezhraniční pracovníci, ktorí uplatňujú voľbu uvedenú v článku 71 ods. 1 písm. b) tým, že sú samotní k dispozícii buď službám zamestnanosti členského štátu, kde boli naposledy zamestnaní, alebo takýmto službám, ktoré ponúka členský štát ich bydliska, a cezhraničnými pracovníkmi, ktorí sú upravení v článku 71 ods. 1 písm. a) a nemajú takúto možnosť voľby. Význam rozsudku *Miethe* v súvislosti s nariadením č. 883/2004 je v súčasnosti predmetom preskúmania Súdneho dvora vo veci C-443/11, *Jeltes*.

36 — Rozsudok *Miethe*, body 17 a 18.

54. Pani Krier, ak bolo jej postavenie upravené v článku 71 ods. 1 písm. a) (tak ako je to pravdepodobne v tomto prípade), nemala možnosť vybrať si, kde sa zaradiť do evidencie na účely získania podpory v nezamestnanosti. Bola povinná tak urobiť v Nemecku, v štáte svojho bydliska. Na druhej strane, ak by bola (výnimočne) považovaná za „pracovníka iného ako cezhraničného pracovníka“, na základe rozsudku Miethe, ale aj napriek tomu sa rozhodla zaradiť do evidencie v Nemecku, nemohla súčasne poberať dávky v nezamestnanosti aj z Luxemburska, aj z tohto štátu.³⁷ Preto ak jej bola vyplatená dávka v nezamestnanosti v Nemecku, mala byť ako práceschopná osoba k dispozícii aj príslušným orgánom v tomto štáte.

55. Neznamená to však, že v Luxembursku je zakázané priznať právo zaradiť sa do evidencie na ADEM-e osobám, akou je pani Krier, pokiaľ ide o poskytovanie pomoci pri získaní práce v tomto štáte. Ani právo Únie nezabráni nezamestnaným cezhraničným pracovníkom, aby sa na tento účel zaradili do evidencie na ADEM-e. V dôsledku toho budú môcť za týchto okolností zamestnávateľa, ktorí prijali takéto osoby, požiadať o príspevok na podporu zamestnávania.

56. Je pravda, ako tvrdí luxemburská vláda, že podmienka zaradenia do evidencie nie je priamo diskriminačná z dôvodov štátnej príslušnosti.

57. Cezhraniční pracovníci, akou je pani Krier, by tak (v prípade neexistencie požiadavky pobytu) v zásade boli oprávnení zaradiť sa do evidencie na ADEM-e.

58. Za predpokladu, že nezamestnaní cezhraniční pracovníci sú povinní sa podľa článku 71 nariadenia č. 1408/71 zaradiť do evidencie v ich členskom štáte bydliska, aby im boli vyplatené dávky v nezamestnanosti, vzniká otázka, či ďalšia požiadavka, aby sa zaradili do evidencie na príslušných orgánoch v štáte posledného zamestnania, predstavuje obmedzenie v zmysle článku 45 ZFEÚ v tom rozsahu, že sa na tieto osoby vzťahuje dodatočná požiadavka, ktorá sa neuplatňuje na zamestnancov s bydliskom v Luxembursku, ktorí sa nemusia zaradiť do evidencie na dvoch príslušných orgánoch, aby ich potenciálny zamestnávateľ mohol získať príspevok.

59. Zastávam názor, že aj keby (na základe tejto hypotézy) boli cezhraniční pracovníci v každom prípade povinní zaradiť sa do evidencie v dvoch členských štátoch, takáto situácia by nevedla k obmedzeniu ich voľného pohybu.

60. Po prvé v zmysle povahy ich postavenia ako cezhraničných pracovníkov majú tieto osoby vo zvyku zaoberať sa záležitosťami v oboch členských štátoch, v štáte bydliska a v štáte, v ktorom sú zamestnaní. Po druhé zaradenie sa do evidencie pravdepodobne pozostáva z vyplnenia formulára, s možnosťou on-line, a môže zahŕňať aj ústny pohovor. Je preto nepravdepodobné, že by išlo o takú veľkú administratívnu záťaž alebo bolo tak veľmi nákladné, že by predstavovalo prekážku. Po tretie je v záujme cezhraničného pracovníka, aby si hľadal zamestnanie v členskom štáte, kde má najlepšie vyhliadky na úspech pri hľadaní novej práce. Tieto osoby sú preto pravdepodobne motivované, aby sa na tieto účely zaradili do evidencie aj v členskom štáte posledného zamestnania.

61. V prípade neexistencie požiadavky bydliska preto nepovažujem jednoduchú požiadavku zaradenia do evidencie v členskom štáte posledného zamestnania, popri zaevidovaní v štáte bydliska, za dodatočnú záťaž pre cezhraničného pracovníka, ktorá by predstavovala prekážku voľnému pohybu v zmysle článku 45 ZFEÚ, pokiaľ ide o vyplácanie príspevku na podporu zamestnávania.

62. Vzhľadom na tento záver sa netreba zaoberať otázkou odôvodnenia. Aby som však poskytla vnútroštátnemu súdu všetky potrebné údaje, budem sa stručne zaoberať vyjadreniami, ktoré boli uvedené k tomuto bodu.

37 — Rozsudok van Gestel, citovaný v poznámke pod čiarou 11, bod 23 a citovaná judikatúra.

63. Spoločnosť Caves Krier vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že cieľom príspevku na podporu zamestnávania je podporiť zamestnávateľov, aby dlhodobo zamestnávali nezamestnaných starších pracovníkov a zlepšili ich vyhliadky na opätovný nástup do pracovného procesu.³⁸ V predmetnom vnútroštátnom opatrení však nie je žiadna informácia týkajúca sa účelu podmienky zaradenia do evidencie.

64. Rakúsko, Česká republika, Luxembursko a Poľsko tvrdia, že uloženie podmienky zaradenia do evidencie závisí od voľnej úvahy členských štátov konať vo veciach politiky zamestnanosti v rozsahu, v akom sa zabezpečí, že príjemca pomoci bude spojený s pracovným trhom príslušného štátu tým, že sa vyžaduje minimálna lehota evidencie.

65. Súdny dvor rozhodol, že členským štátom prináleží výber opatrení, ktorými je možné dosiahnuť ciele, ktoré sledujú v oblasti zamestnanosti. Uznal, že členské štáty majú pri výkone týchto právomocí širokú mieru voľnej úvahy. Navyše podpora zamestnanosti je legitímnym cieľom sociálnej politiky.³⁹

66. Inak povedané, je rozumné domnievať sa, že zaradenie do evidencie na ADEM-e je nutné na to, aby sa zabezpečilo, že ADEM bude disponovať údajmi nevyhnutnými na to, aby uchádzači o prácu boli spájaní s voľnými pracovnými miestami. Nie je tu žiadna informácia o tom, prečo sa od osôb vyžaduje, aby ich údaje boli vedené v evidencii najmenej jeden mesiac.

67. V súvislosti s vyplatením príspevku na podporu zamestnávania tiež poznamenávam, že podmienka zaradenia do evidencie sa neuplatňuje na všetkých nezamestnaných pracovníkov. Ak je zamestnanec prepustený na základe plánu prepúšťania, nie je potrebné, aby sa zaradil do evidencie na ADEM-e.⁴⁰

68. Z predmetného opatrenia preto nie je zrejmé, aké presné môžu byť ciele, ani dôvod, prečo je takto stanovené. V dôsledku toho nie je možné ďalej analyzovať otázku primeranosti.

Uznanie zaradenia do evidencie v inom členskom štáte

69. Komisia tvrdí, že podľa právnej úpravy EÚ so skutočnosťami alebo s udalosťami, ktoré nastali v inom členskom štáte, sa má zaobchádzať tak, ako keby k nim došlo na území členského štátu, v ktorom sa uplatňujú právne predpisy (opisujúc to ako prejav alebo rozšírenie zásady rovnakého zaobchádzania).⁴¹ Komisia tvrdí, že z tejto judikatúry vyplýva, že Luxembursko má zohľadniť skutočnosť, že pani Krier bola zaradená do evidencie ako nezamestnaná v Nemecku, a že by to malo stačiť na splnenie požiadavky zaradenia do evidencie na účely príspevku na podporu zamestnávania.

70. Nezastávam názor Komisie.

71. Podmienky a účel zaradenia do evidencie si upravuje každý členský štát a nie sú nutne rovnaké. Pri neexistencii informácií obsahujúcich údaje, či ostatné členské štáty stanovujú sprostredkovateľské zamestnanecké služby dostatočne podobné službám ADEM-u a každému systému vzájomného uznávania registračných požiadaviek na dávky v nezamestnanosti medzi členskými štátmi,⁴² nie som

38 — Spoločnosť Caves Krier odkazuje v tejto súvislosti na parlamentný dokument č. 3798, s. 3, zasadnutie 1992 – 1993.

39 — Rozsudok Innovative Technology Center, citovaný v poznámke pod čiarou 17, bod 39 a citovaná judikatúra.

40 — Pozri bod 10 týchto návrhov.

41 — Komisia odkazuje na rozsudky z 15. októbra 1969, Ugliola (15/69, Zb. s. 363); zo 4. októbra 1991, Paraschi (C-349/87, Zb. s. I-4501), a z 22. novembra 1995, Ioannis Vougioukas (C-443/93, Zb. s. I-4033).

42 — V nariadení č. 1408/71 neexistujú žiadne ustanovenia týkajúce sa vzájomného uznávania registračných podmienok. Poznamenávam, že nariadenie č. 883/2004 zavádza ustanovenie na účely výmeny informácií medzi príslušnými orgánmi členských štátov, ale nemení sa, pokiaľ ide o vzájomné uznávanie registračných požiadaviek.

presvedčená o tom, že jednoducho zaradením sa do evidencie na vnútroštátnom úrade v jednom členskom štáte sa má predpokladať, že nezamestnaná osoba splnila podmienky priznania týchto dávok v inom členskom štáte, a teda zakladá nárok pre jej nového zamestnávateľa na vyplatenie príspevku na podporu zamestnávania.

Návrh

72. Vzhľadom na to navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázku položenú Cour administrative takto:

Článok 45 ZFEÚ bráni vnútroštátnym opatreniam, akým je článok L.541-1 prvý odsek Zákonníka práce, v tom rozsahu, v akom nezamestnaní pracovníci musia splniť požiadavku bydliska na účely zaradenia sa do evidencie na príslušných vnútroštátnych orgánoch a v akom priznanie príspevku na podporu zamestnávania zamestnávateľovi, ktorý zamestnáva určitú kategóriu nezamestnaných pracovníkov, je podmienené takýmto zaradením do evidencie.